

Никола Йонков. Нямаше начин Радой, който беше една крачеща енциклопедия за литературния живот, да не знае кой е този „Петър Мирин“. Макар че защо в такъв случай рецензията му е останала неизвестна?

Споделих откритието си с Радой и го запитах кой е Петър Мирин.

– Свийетльооо, Пйетър Мирйин е псйевдоним на Пйетър Сйемйерджиев, който прати Джагъруф да учии ф Мусква – каза ми Радой на своя неподражаем синтез от сливенски диалект и личен жаргон, който поради това няма повече да имитирам. – Иди при Джагаров, той ще ти разкаже повече.

Отидох при Джагаров, разказах му за „откритието“ си и му казах, че Радой ме е пратил при него, за да ми каже нещо повече за Петър Семерджиев.

– Игов, няма да стане откритието ти – каза Джагаров направо, и в отговор на моето „защо?“ продължи:

– Петър Семерджиев се оказа враг, агент-provokator на полицията, успя да избяга в чужбина и сега плюе България по чуждите радиостанции!

Разбрах, че няма да науча нищо повече от Джагаров и това, че Радой си е направил малка шегичка, пращайки ме при него. Впрочем бях разказал преди това на Джагаров, че Радой ми е показал неговото писмо от ранните му години с поемата подражание на Вапцаров, и на заместник-председателя на Държавния съвет на НРБ (по това време той бе „заточен“ там, на високо) му бе станало двойно драго: и защото има свидетелства за неговото ранно познание на Вапцаров, и защото това свидетелство бе запазено от Радой, с когото – както бе добре известно – отдавна не бяха в приятелски отношения.

Трябваше отново да ида при Радой да ми обясни по-подробно „загадката Петър Семерджиев“. Радой ми разказа, че Семерджиев бил виден партийен функционер в Сливенско, че бил културен човек и понеже бил вече нелегален, се подписвал с псевдоним. След 9.9.1944 г. бил един от партийните ръководители в Сливен, бил най-младият делегат на V конгрес на БКП. По скалъпените процеси по времето на съда срещу Трайчо Костов е вкаран в затвора и освободен едва след 1956. Но не му позволявали да работи и той поискал среща с Тодор Живков, който му казал: „Другарю Семерджиев, аз не избирам членовете на ЦК, избира ги партийният конгрес“. Което било обида за заслужилия „честен комунист“, както го определи Радой. И по време на пътуване в чужбина заедно със съпругата си проф. (по спортна психология) Ема Герон емигрирал в Израел.

Повярвах, разбира се, на Радой, не на Джагаров. Джагаров обаче бе прав, че литературоведското ми „откритие“ няма да стане. Което и стана.

След 10.XI.1989 г. разбрах, че именно с П. Семерджиев Георги Марков е искал да започнат издаването на списание „Нов Златорог“ и не се съмня-